

İLK BASKI
20.000

FERHAD FÂNİ

Gülsima

Ağlama Ne Olursun

"Aşk, Aşk!" diye atmıyorsa bir yürek,
insanın göğsünde yük değil de nedir?

ROMAN

Aşk, insanoğlunun
kalbinde hâlâ şarkılarını
söylemeye devam
ediyor.

Kitaplarımızın sayfalarını
çevirin ve siz de hayata
aşkla dokunmaya
başlayın...

Aşkla Dokun Hayata
#aşkladokunhayata

Ağlama Ne Olursun

© 2015, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-123-8
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 545
Aşkla Dokun Hayata : 03
Kitabın Adı : Ağlama Ne Olursun
Yazarı : Ferhad Fâni
Yayın Yönetmeni : Hüseyin Türkoğlu
Editör : Ahmet Savaş Özpınar
Kapak Tasarımı : Ferhat Çınar
İç Tasarım : Esranur Bozdemir
Baskı Yeri & Tarihi : Ankara, 2015
Baskı & Cilt : Ertem Basım
Başkent Organize Sanayi Bölgesi 22. Cad.
No: 8 Malıköy-Temelli/ANKARA
Tel: (0312) 284 18 14 83
Sertifika No: 26886

Hayat Yayın Grubu
Nişancı Mahallesi Davutağa Caddesi No: 26/1
34050 Eyüp - İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari

Ağlama Ne Olursun

FERHAD FÂNİ

Hayat

*A*şkı hiç yaşamayan söyle insan olur mu?
*Ş*ükür diyen her dilde Hakka isyan olur mu?
*K*alem aşkla konuşsa dilde nisyan olur mu?
*L*âl olup geçmeliyiz o mukaddes kapıdan
*A*lmalı muhabbeti o mübarek yapıdan

*D*emlensin ki yürekler şiir gibi mısrada
*O*kusun hep bülbüller her seherde duada
*K*avlimiz bir yazılsın tek olalım ukbada
*U*zattım ellerimi kördüğüm olsun diye
*N*eden mahzun olayım işte budur hediye

*H*ayat acı öğüten kocaman bir değirmen
*A*şk ile yücelirsek hemen biter merdiven
*Y*ar tutmalı elinden yalnızlığı bilmeden
*A*rtık sonsuza kadar bırakmadan sevmeli
*T*üm dünya gerçek aşk işte budur demeli
*A*llah'a giden yollar her maşuğun emeli

"Aşkla Dokun Hayata"

Şairin "Her ne var ise âlemde, aşk imiş." dediği gibi…

Kitap sayfalarından taşıp da hayatın en güzel anlarına yayılan sevgiyi, saygıyı ve aşkı paylaşıyoruz…

Anne, baba, çocuk, kardeş, arkadaş, dost, eş, sevgili…

Yeryüzünde paylaşıldıkça çoğalan en büyük güzelliktir sevmek ve sizler de paylaşın ki çoğalsın, insanlığa ait bu güzel emek…

Biz, sizlere aşkı anlatıyoruz. Siz de sevdiklerinize aşkı anlatın ve aşkla dokunun hayata!

1

Geceler vardır; ömürleri birkaç saatten ibaret olmayan, kısalmak veya geçip gitmek bir yana, uzadıkça uzayan. Geceler vardır; aydınlığa susayan, "Bir gün" deyip gün sayan.

Karanlığın fetih görmemiş ülkesiydi sabahlar. Bağrında güneşi uyutan bir gecenin koynunda uyanırlardı saatler. Yıldızları simsiyah bir kundağa sarıp sarmalardı gökyüzü. Üşütmezdi serçeleri masmâvi hâlesinden sıyrılarak şafağa erişen mehtâb.

Bütün şehirleri örten aynı karanlıktı. Her şehrin sabahı bekleyişi aynı…

O sabah da her sabah gibi adımlarını bırakmıştı sokaklara Mirza. Diz çöktüğü kaldırımlar, hasrete nâzır bir balkon kenarında bekleşen sarmaşık gülleri, âh ettikçe daha bir büyülü kokan hanımelleri, bir Velî'nin dergâhında sırılsıklam secdeler, gün batımında Fâtihâ'lar bıraktığı makber taşları ve dağlar; kızıllaşan bulutlar, ağlaşan yollar öylece seyrettiler Mirza'yı.

Edebiyat fakültesinde üçüncü senesi… Gençten bir gönül… Saçları simsiyah, Kulaklarının üzerini örtecek kadar uzunca... Gözleri alelâde… Boyu uzun sayılmaz, bedeni çelimsiz denemeyecek kadar; ne zayıf, ne gürbüz…

İnsanlardan bir insan, hayatlardan bir hayat…

Genelde olduğu üzere "ya tutarsa" diyerek girmemişti bu bölüme. Edebiyat, onun gönlünün solmak bilmez gülüydü. Sevgiliye kabul dilekçesi yazar gibi yapmıştı tercihini. Bu kapıya ulaşmak için edeple destur ister gibi… Lugat manasıyla dahi "edep ilmi" demekti edebiyat. Nesir demeye dilinin varmadığı şeyler yazardı. Ama ilmini aldığı "edep" engel oluyordu kendisine "edip" demeye.

Soğuk bir Ekim sabahı neredeyse hiç kimseyi fark etmeden ve kimse tarafından fark edilmeden yürüyordu. Etrafında siluetler halinde koşturan insanları görür gibi oluyordu bazen. Uyanık gibi görünse de her haliyle uyuyordu o anda.

Bir sonbahar sabahının bütün manzaralarıyla kendisini ispat ettiği bir gün… Havada insana yaşam hevesi vermeyen, gecenin siyahından biraz daha insaflı bir grilik… Kendisini bulutların ardından çıkarıp da insanların üşüyen yüzlerine sıcak bir dokunuş kondurmaya cesaret bulamayan, bu koyu griliğin arasında belli belirsiz beyaz bir huzme halinde görülebilen güneş… Ve sonbahardan beklenmeyecek bir soğuk…

Neden sonra karşısında duran üniversite servisinin âniden açılan kapısından yüzüne vuran bayat ve ılık havanın etkisiyle uyandı.

Hissiz ve anlamsız bakışlarla her hallerinden bıkkınlık ve uykusuzluk akan insanlar… Tatlı uykunun kurtarabildikleri kadarını, yüzlerini yasladıkları soğuk bir dolmuş camında arayanlar… Ve güne yeni başlamamış gibi taze bir kuvvet ve zindelikle, yanlarında oturanlarla konuşan insanlar… Gözlerini gücünün yettiği kadar araladığında bunları izledi Mirza. Şu anda sadece kulaklarında uğultudan ibaretti hayat.

Fakültenin kapısından içeri girdiğinde şefkatli bir sıcaklık dokundu yüzüne. Adımları bilindik yerlere dokunarak ilerledi. Birkaç "Merhaba"yı fısıltılı sesiyle cevaplayıp geçti yerine. Dahası yığılırcasına bırakıverdi kendini sandalyeye. Elindeki ders notlarını bıraktı masaya. Yüzü iki elinin arasında, seyretti etrafında devam eden hayatı. Seslere bir anlam vermeye çalıştı. Konuşulanları anlamaya… Gözleri beyaz tahtanın üzerinde dünden kalma yazılara dalıp gitmişti ki yanındaki sandalyenin rahatsız eden gıcırtısıyla irkildi.

Mirza'nın ev arkadaşı, can dostu Emin'di bu. Emin, bu şehirde onun tek kimsesiydi. Yalnızlığının tek ortağı…

– Hayırlı sabahlar Mirza Bey, nihâyet gelebildiniz.

Bu iğneli cümleyi hiç duymamış gibi sustu Mirza. Emin ne söylese baş göz üstüne.

– Sabah uyandırmaya çalıştım seni, birkaç defa seslendim çıkarken. Gece de uyumadın hiç, farkındayım. Odanın ışığı sönmedi.

Tebessüm etmeye çalışarak cevapladı Mirza. Asık bir suratla konuşmak istemedi can arkadaşıyla.

– Uyuyakalmışım kardeşim. Seslendiğini duymadım, ben de sana kızdım neden uyandırmadın diye.

Dostluk varsa iki yüreğin arasında, var mı daha ötesi? Dostluk varsa cihânda, ne lazım ötesi? Sadece göğüs kafesinin kemikten parmaklıkları arasında atıp durmak mıdır bir kalbin görevi? "Sevgi, Sevgi!" diye atmıyorsa bir yürek, insanın göğsünde yük değil de nedir?

Neden sonra açıldı sınıfın kapısı. Kolunun altında bir yığın dosya ve dokümanla sabahın ilk dersine girdi "Edebiyat

Adam". Olgun ve içten sesiyle "Günaydın" diyerek selamladı birden sessizleşen gençleri.

Orta yaşları geride bırakmış, elli yaşından fazlaca olan bu adam, Behzat Hoca'ydı. Yaşına direnen siyah saçları, söz hakkını beyaz saçlara bırakmıştı çoktan. Edebiyatın ağır birikimi her halinden belli oluyor, bazen konuşması, ders anlatışı dahi, insana bir söz ustasını dinliyor olmanın mahcubiyetini veriyordu.

Mirza'nın yıkık dökük edebiyat semtini ilk dersten itibaren mahâretli bir mimar edâsıyla şekillendiren O'ydu. Osmanlı şiirini çok sesli bir senfoni gibi terennüm ederken Behzat Hoca'yı dinlemek, Mirza'yı bir anda bir saray sohbetine götürüyor, dudaklarından dökülen her cevher misâli beyit, onun ruh semâsında yankılanıyordu.

Behzat Hoca ritüel bir ders anlatmaz, karşısında oturan bu genç gönülleri münevver bir edîb olarak görür ve onlarla tadına varılası edebiyat sohbetleri yapardı.

O, ne zaman ki bambaşka sahneler izliyormuşçasına gözlerini yumduğunda ve başını seher yeliyle dalında hafifçe seyriyen bir çınar yaprağı misâli sağa sola savurmaya başladığında, ya Nedim'in "Bu da söylenmez ki" dedirten beyitleriydi okudukları, ya da Nâbi'nin altın harflerle yazılası gazelleri…

Eğer günün o vakti Behzat Hoca'nın dersiyse, sınıfın kapısı kapandığında, bir anda bu dört duvar açılıyor, Hoca'nın ellerinden tutanlar, bazen, İstanbul'un sarhoş eden tatlı rüzgârları eşliğinde, Çamlıca yamaçlarında bir hasırın üzerinde, bin türlü çiçeklerin arasında, hüzzam taksimi geçen bir tamburun can yakıcı nağmeleriyle, nazlı bir besteyi dinliyorlarken buluyorlardı kendilerini.

An geliyor, Devlet-i Âliye'nin dört bir yanının lâlelerle süslendiği dönemde Sâdâbâd gezintisine çıkıyorlar, lâlelerin kadife yapraklarından demet demet şiir topluyorlardı. Hatta bazen hiç çekinmeden, huzurlarında el bağlayıp, koskoca cihan padişahlarından beyitler dinliyorlardı.

Vatka ki aslan gövdeli yiğitleriyle İstanbul'u fethedip, nazlı bir gelinin duvağını aralar gibi bu şehrin vuslatına ermiş, onu devletine başkent yapmış Sultân Fâtih okuyordu şiirlerini. Nâm-ı diğer: Avnî:

Dilberinden rahm eğer olmazsa ol dil-hastaya

Kimseler derdine dermân edemez imkân olup…

Verseler mülk-i cihânın tâc u taht u devletin
Avni kûyin terk eylemez başına Sultân olup.

…

Başka bir lahza sözün Sultân'ı Kânûni duyuluyordu. Onun gönlümün zimâmı hangi dilberin ellerindeydi kim bilir. Şunları söylemişti Kânûni. Hayır, Muhibbi:

Zahm-ı peykânı kızıl güldür bana

Bülbülüm, hâr-ı belâsı hoş gelir…
Ey Muhibbî, âleme şâh olmadan,

Dilberin olmak gedası hoş gelir…

Neydi bunları söyleten bir cihan padişahına. Âleme Sultan olmaktansa bir dilberin "gedâsı", "kulu, kölesi" olmayı istemesi nedendi? Hani Kânuni olan O'ydu. Kanun kesen, hüküm veren O'ydu. Kimdi O'na hükmeden?

…

Ders bitmişti. Rüyalar iklimindeki yolculuk da bitmişti. Yine dönüverdiler neredeyse soğuk sayılan, pencerelerden içeri sızan zayıf gün ışığının aydınlatmaya çalıştığı dört duvar arasına.

Geri döndüler insanların birbirlerini anlamadıkları, hatta dinlemedikleri bu duygusuz zamana.

Geri döndüler hiçbir şeyin "eskisi" gibi olmadığı, lâlelerin yapay ve sevgilerin yapmacık olduğu yüzyıla.

İnsanlar mı çok ilerlemişlerdi, zaman mıydı geride kalan? Yoksa zaman mı ilerlemişti, insanlar mıydı ilerlediklerini sanıp da onu yakalayamayan…

Değişen çok şey vardı var olmasına da iyi mi olmuştu değişmekle? Ya da değişmek zorunda mıydı her şey? En azından aynı kalamaz mıydı Sultanlara sevda şiirleri yazdıran "Aşk" ?

Aksine, ilk önce "Aşk" değişti beklide. Sonra her şey… İnci bir tespihin imâmesiydi "Aşk", önce O koptu, sonra diğer taneler döküldü birer birer. Eski bir İran şiirinde söylendiği gibi:

"Cam kırılınca onarması zor olur." Bu bir nevi tercüme yumuşatmasıdır belki, zira imkânsızdır kırılan bir camı onarmak.
Önce cam kırılıverdi, sonra "Cân"…

Bizden öncekilerin sevgililerine yazıp da kenarını yaktıkları mektupları anlayamaz olduk. Üstelik yadırgamadık bile "neden anlamadığımızı"…

Kalemin Sultanları "Ey Gül" dedikçe, âşığın derdini özünde

hisseden kalem "Ey Gül" yazdıkça âharlı kâğıtlara, Sevgili'nin elif misali kirpiklerinden bir ok değmiş yüreklerine.

Şimdilerde, dalından bahçe makasıyla kesilip koparılan, üzerlerinde fiyat etiketi bulunan, sûni kokuların tesiriyle "gül gibi kokmayan" sözüm ona güllerin aşkı ifade etmeye yeteceğini sandık.

"Gül alırlar… Gül satarlar…"

Fakat ne acıdır, bu zamanda gülleri sadece alırlar ve satarlar. O kadar. Ne acıdır, güllerin kerevizden farkı kalmadı artık…

…

Nerden gelmişti aklına güller bu güz mevsiminde. Hazan yeli değeli çok olmuştu oysa güllere.

Öğrencilerin dışarıda gezinmeye tenezzül bile etmediği bu havada, elleri paltosunun ceplerinde bahçede dolaşıyordu. Yağmur atıştırıyordu hafifçe. "Ahmakıslatan" dediklerinden. Saçları ıslanırsa başının ağrıyacağını hatırladı sonra. Az ilerdeki kameriyenin saçaklarına sığındı, ama ıslanmıştı. Fakülte binalarının biraz uzağındaki tepelere dalıp gitti bakışları. Fidanlıktaki çam ağaçlarını ve yapraklarından arınmış meşeleri seyretti uzun uzun…

Her sonbahar mevsiminde, kelebeğe dönüşen kurtçuk gibi, bir haller olurdu yüreğine. Her sonbahar gönlü ten kafesini terk edip, uçuveriyordu, avuçlarından. Cansız kanatlarının tül misali inceliğine bakmadan… Hâlbuki mor kanatlı bir kelebek, çıkar mı bu soğukta kozasından? Sonu hüsran…

Canını bir yumru gibi boğazında taşıyor, yutkunmaya çalışıyor, yutkunamıyordu. Yerli yersiz ağlamak istiyor, ama bu isteği artık yaşına ve kalıbına yakıştıramıyordu. Büyüyünce artık ağlamamalıydı insan. Öyle miydi sahiden?

Belli bir yaştan sonra sadece görebilmek ve gülebilmek için mi verilmişti iki göz?

Bir durulma ve yorulma, solma ve ruhsuzlaşma zamanı olduğundan sevmiyordu sonbaharları. İsmi bile ürkütmeye yetiyordu Mirza'yı. Nasıl sevebilirdi ismi dahi "son" olan bir baharı…

Zihniden geçen cümlelerle teker teker bir anlam vermeye çalışıyordu. Ama o kadar bardaktan boşanırcasına bir yağmur başlamıştı ki hem beynin de hem de kaç dakikadır bilinmez, hissiz ve hareketsiz öylece ayaküstü kalakaldığı bahçede; bu fikir yağmuruna daha fazla tahammül gösteremedi. Islanmaktan ağırlaşmış paltosunun içinde buza kesmiş bedenini hissetti nihâyet. Acaba ne zamandan beridir titriyordu. Üşüyordu, hem de çok…

Az ötede, kendisine doğru hızlı adımlarla yaklaşan, siyah bir şemsiyenin altında yüzü görünmeyen biri vardı. Bir an kim olduğunu anlamasa da soğuk ruhuna işlemişken, çenesini dahi titretmesine engel olamıyorken, koşarak imdadına yetişen Emin'di. Emin, Mirza'yı bulabileceği her yerde, uzun bir süre aramış, bu soğukta ve yağmurun altında, yazlık amaçlı kullanılan, o anda ikisinden başka kimsenin bulunmadığı bu ahşap kulübelerde olabileceğini tahmin bile edememişti. Hem de bu halde…

Bu arayıştan ve Mirza'nın bu titreyen halinden bahsedemeyecek kadar aceleyle, omzundan sıkıca kavrayıp, yanına, şemsiyenin altına çekiverdi Mirza'yı.

Yağmurun gürültüsünden zor duyulan sesini yükselterek:

– Tuhafsın birader… Vallahi tuhafsın! Diyebildi sadece…

Şiddetini iyiden iyiye artıran yağmur gözlerini iyice açmalarını engelliyordu.

Balçığa dönüşmüş çamura ve paçalarına ulaşan su birikintilerine bata çıka hızlıca binaya koştular.

Ne olduğunu anlamaya çalışan telaşlı bakışların arasında girdiler sınıfa. Herkes şaşkın ve meraklıydı. Sınıfın, sessiz ama yürekleri çok sesli iki beyefendisi sırılsıklam ve çamur içinde karşılarındaydı.

Nefes nefese yerlerine yığılıveren, iliklerine kadar ıslanmış ve üşümüş bu iki gencin etrafını sardılar. Sorular havada uçuşuyor ve yine cevapsız havada kalıyordu:

Neler olmuştu?

Bu halleri neydi?

Kim yapmıştı bunu onlara?

Cevaplanması zor bir yığın ses bulutunun ortasındaydılar, fakat ikna edici bir açıklaması yoktu bu durumun.

Gülenler de oldu, kınayanlar da. Bu iki dostun hep ilginç tavırları olduğunu fısıldayanlar da…

Neden sonra ritmine yetişemediği nefesini az da olsa toparlayabildi Emin.

– Önemli bir şey değil, dedi. "Sohbet ediyorduk, yağmura yakalandık."

Açıklayıcı ve inandırıcı değildi bu cümle. Fakat inanmak ve ikna olmak ihtiyacında olan da yoktu.

Ama bu kısa cevabın bir yararı olmuştu ki etraflarında gürültüden başka bir şey ifade etmeyen bu meraklı kalabalık, "soranda kabahat" tepkileriyle dağılıverdi.

…

O gün akşama kadar hiç konuşmadılar. Emin, Mirza'nın bu tavrını anlamaya çalışıyor, kendisi de bir neden bulamıyordu.

Bir derdi mi vardı? Onu üzen bir söz bir hâdise mi olmuştu? Öyle olsaydı bunu Emin'le paylaşmaz mıydı?

Birkaç defa sormaya yeltendiyse de "Hiç" kelimesinden başka bir şey çıkmıyordu Mirza'nın ağzından.

"Hiç"…

Havanın soğuğu sanki biraz kırılmıştı, ılık sayılabilecek bir akşamüzeriydi. Ateşi mi vardı yoksa Mirza'nın? Aynı ayaz, aynı dondurucu soğuk hâlâ devam ediyor olabilir miydi?

Arkadaşlarının ödünç olarak verdiği kuru paltolarla biraz olsun ısınmış sayılsalar da her adımı bin pişmanlıkla atan ayakları donmuştu.

Yolun iki tarafında çoğu iki katlı evlerin sıralandığı sokakta yürüyorlardı, konuşmadan. Bakışlarını yorgun adımlarından ayırmadan…

Bir şehrin en acınası halidir akşamlar. En mahrem, anlaşılamaz ve anlatılamaz…

Islanmış parke taşların altında şehrin de kalbi var mıdır? Güneş değdiğinde ısınan, ayaz vurduğunda ağırlaşan…

Bacalardan yükselip de akşamın karanlığına uzanan dumanlar, şehrin yalnızlığının ve hüznünün dışa vurumudur belki…

Ne zaman boyandığı, dahası ne renk olduğu bile hatırlanmayan evlerin duvarları…

İçinde nice hayatların hiç fark edilmeden yaşandığı, ilk yapıldığında odalarında çığlık çığlığa ağlayan bebeklerin

dahi büyüyüp, evlenip barklanınca semtine bile uğramaz oldukları ihtiyar evler…

İçlerinde yaşanan hayatın sıcaklığı ve koruyuculuğu, camlarından dışarıya sızan sarı ışıklarla sokağa yansıyan evler…

Nerden geldiği tam kestirilemeden akşamın siyah saçlarının kaybolup giden, belli belirsiz saksağan sesleri, kedi-köpek sesleri… Arabaların başka seslere hayat hakkı tanımayan sesleri… Hatta bağrında doğup büyüdükleri sokağın şefkatinden emin olduklarından mıdır, sıcak evlerinde olmamakta direnen çocukların sesleri…

Bir şehrin konuşan dilidir, fonetiğidir, akşam vakti cılızlaşan sesler ve ışıklar. Dinlemesini bilen bir gönül, çok şey anlayabilir akşamın siyah pelerini şehrin üzerinde dalgalandığın zaman duyduğu seslerden.

Rüzgârın niyeti aslında soğuk bir ürperti getirmek değildir kaldırımda yürüyen insanlara. Onun sıcaklığını duymak, en kuru ayazında bile sıcak bir sam yeli kokusu almak, zordur ama güzeldir. Kaderi "sonbahar rüzgârı" olmaktır sadece.

Akıp giden hayatın içinde, sokak lambalarının beyaza yakın ışıklarının altında bu akşam biraz daha telaşlıydı yürüyüşleri. Yorgunluk ve içten içe bir titreyiş peşleri sıra geliyordu.

Bir zaman sonra, güçlükle araladılar kaldıkları apartmanın hantal demir kapısını.

İkinci katta, kullanılmış eşyalarla yaşanır hale getirdikleri, iki oda ve küçük bir mutfaktan ibaret bir öğrenci eviydi burası. Girişte küçük bir salon…

Odalarına çekildiler hemen, artık tahammülü zorlayan, omuzlarında buzdan bir yük halini alan kıyafetlerden kurtulmak için. Kuru bir yün hırka ne sıcak dostmuş meğer…

Biraz olsun soğuktan hareketsizleşmiş vücuduna can gelince, acıktığını hissetti Emin.

Sıcak bir çay ne güzel olurdu. Bunu Mirza'dan beklemesi doğru olmazdı şimdi.

Mutfağa geçti, çay suyunu kaynamaya bıraktı. Sonra, bir öğrenci evinin hiç hatırı sorulmayan ve neredeyse gereksiz olan eşyasına; buzdolabına bakındı. Çâresiz zamanlarda yenilebilecek durumda peynir, atılmaya kıyılamayan birkaç zeytin, memleketten getirilen bir iki çeşit reçel ve bayatladığında daha bir lezzetli olan ekmek…

Bunlardı sofradakiler. Şimdi de çoğu zaman da…

Emin, çay sofrasını mutfağa hazırlayıp, Mirza'yı çağırmayı düşündü önce. Ama dinleniyor olabilirdi. Sınavların üst üste geldiği zamanlarda olduğu gibi, odaya bir sofra serilebilir ve doymayacak kadar bir iki lokma yenilebilirdi.

Elinde demini henüz almış bir demlik çayla kapısını çaldı Mirza'nın. İçeriden "Gel!" denilmedi. Kapıyı açması hata olmazdı, içeri girdi. Mirza, odasındaki kanepede iki büklüm uyuyordu. Emin'in geldiğini duyunca aniden toparlandı.

– Çay demledim kardeşim, içeriz sıcak sıcak.

Uykulu bir tebessümle teşekkür etti Mirza, belki de mahcup.

Mütevazı bir sofra "Cân Sofrası" kuruldu derin bir muhabbetle. Üzerine dizildi evde bulunan ne varsa.

Konuşmalıydı Emin. Mirza'nın tepkisiz bir halde yere eğdiği yüzüne baktı, gözlerini yakalamaya çalıştı. En azından onun bu endişesini ve çâre bulabilme çabasını fark edemez miydi Mirza?

Sessiz kalmak ve onu bu suskunlukla baş başa bırakmak istemiyordu Emin. Ne olmuştu onların gün doğumunu uykusuz karşılayan sohbetlerine.

– Bir şeyler yemeyecek misin kardeşim, biliyorum açsın.

Konuşmasında sanki Mirza'nın kendisine kızabileceği endişesi vardı. Kelimeleri seçiyor, sesinin tonunu yumuşatıyordu:

– Beni dinlemiyorsan başını ağrıtacak değilim Mirza. Ama hani bizim tek kişilik üzüntülerimiz olmazdı, hani birimiz hüzünlenince diğerinin gözlerinden akardı yaşlar. Ben miyim seni üzen?

Bu soru, bütün ağırlığı ve can yakıcılığıyla yüzünü yerden kaldırmaya yetti Mirza'nın.

Sahiden, can dostuna bu ihtimali düşündürecek kadar ileri gitmiş miydi? Bu soru, şimdi dilinden dökülen basit bir cümle miydi? Yoksa uzun zamandır bu gereksiz suçluluk duygusunu yüklemiş miydi Emin'in yüreğine. Bir serçe kalbine sığacak kadar mutluluğa sahipse eğer, bunun tek sebebiydi Emin. Bir türlü sevemediği bu şehirde yaşamak istemesinin tek bahanesiydi. Şimdi nasıl etsin de bunun anlamsız bir alınganlıktan başka bir şey olmadığını açıklasındı.

Kendisini bu mutsuz ve ruhsuz tavırdan kurtarmalıydı. Benliğini bu gam yükünün elinden çekip almalıydı.

Durgunluğunu ilk önce, önünde öylece duran bir bardak çayı eline alıp yudumlamakla bozdu.

O âna kadar şeker koymadığı çay buz gibi olmuştu. Bu onun için çok sık tekrarlanan bir durumdu. Her defasında konuşmaktan fırsat bulamadığı için soğuyan çay, şimdi suskunluğundan soğumuştu.

Çayını tazelemek için yanındaki çaydanlığa uzandı. Ondan önce davranıp sıcacık çayı bardağa dolduran Emin oldu; demini çok az ayarlayıp, sevdiği kıvamı bilen de…

Kendisini bir defa olsun üzmemiş bir gönlün, cevapsız sorular ve zihninde büyüttüğü suçlar yüzünden üzülmesini seyredemezdi Mirza. Gönlünü almalıydı kardeşinin, anlatmalıydı.

Anlayamadığı halde anlatmalıydı. Bilmediği halde söylemeliydi. Sebepsiz hüzünlere bir sebep bulmalıydı. Ne olursa olsun "Sen benim hüznüm olamazsın." demeliydi kadim dostuna.

Neden sonra derin bir iç çekti Mirza, göğüs kafesinin sol tarafından. Gözleri Emin'in yüzündeydi. Yüzündeki bir çizgiden dahi olsa kaygılarının kaybolduğunu görebilmek istiyordu.

– Olur mu hiç dostum, dedi. Senin beni üzebilmen, benim senin verdiğin üzüntüyle üzülebilmem mümkün mü? Bunu senin aklına bir an için getirdimse affet beni. Bizim "tek kişilik" hüzünlerimizin olamayacağını unutmuşum, unutkanlığımı bağışla.

Duraksadı birden, uzunca konuşacakmış gibi başladı söze. Ama âniden kör bir bıçakla kesilmişti sanki cümleleri. Oysa söyleyeceği kelimeleri diziyordu, gümüş bir kolyeye siyah inciler dizer gibi. Kolyenin kopmasından ve incilerin odaya dağılmasından korkarcasına ihtiyatla dökülüyordu her kelime dudaklarından:

– Hangi ülkeden geldiğini bilemediğim, siyah mı, gri mi olduğunu seçemediğim bir bulut geziniyor başımda. Çok defalar aynı fırtınaya yakalandığım olmuştu, ancak bu denli kapılmamıştım rüzgârına.

Konuşmak, hayatın sıradan gelgitlerine ayak uydurmak, yürümek, dinlemek, bu hâlde yaşayabileceğimi bilsem nefes almak dahi gelmiyor içimden. Bu durum beni de usandırıyor. Can yerine kuru bir çınar yaprağı taşıdığımı hissediyorum. İncecik bir meltemle uçacak gibi, küçük bir kıvılcımla yanacak gibi… Gözlerim yuvalarında hareket edemez oluyor, ellerim yer çekimine yenik düşüyor, ağırlaşıyor. Ayaklarım adım attığım yerde çivileniyor. Renkler matlaşıyor, solgunlaşıyor. Dünya daralıyor, daralıyor. Ruhum vücuduma, vücudum dünyaya sığmaz oluyor. Şiir yazacağım zamanlarda da böyle olurum, buna alışığım. Ama bu seferki başka bir yük…

Dilim de tutuldu sanki. Bir şeyler yazabilmek için desem çektiğim bu çile, yazamıyorum da... Ders notlarından başka kâğıt tutmadım haftalardır. Dersin hâricinde elime kalem almadım.

Her şey bundan ibaret… Biliyorum, anlatamadım ama sen benim anlatamadıklarımı da anlayansın."

Gözlerinden anlaşılıyordu Emin'in kendini artık temiz çıkardığı. Ama bunları duymak üzüntüsünü hafifletmemişti. Tek dostunun gönül çığlıklarını kendi ağzından duymak ona daha ağır gelmişti.

Faydası olmayacağını bilse de gayr-i ihtiyari soruverdi saf bir niyetle:

– Peki, yapabileceğim bir şey var mı?

Kendisi de inanmadı söylediğine. Biliyordu ki yoktu. Ama olmalıydı. Gönüllerini ibrişim düğümlerle bağladılarsa birbirine, küçücük bir dünyayı paylaştılarsa hüznüyle mutluluğuyla; olmalıydı yapabilecek bir şey.

Ah bu nedensiz dertler… Bunlar "ne – densiz" dertler…

İsmi de yok, çâresi de…

– Teşekkür ederim kardeşim, biz bunun da buluruz çâresini. Beraber geliriz üstesinden.

Bu güzel bir ümit olabilirdi. Tam da olması gereken ümit... Başındaki toz rengi bulutun bir anlığına çekildiğini hissetti Mirza. "Çâre bulmak, üstesinden gelmek…" Ne sihirli kelimelerdi bunlar. Eski bir büyüyü dağıtacak efsunlu sözcükler söylenmişti sanki. Kırk kilitli kapıları açacak anahtar cümle… Bu, Mirza'nın yolunu kaybettiği labirentin kapısı mıydı?

Uzun sürmedi ama. İzin vermedi ruhundaki heyûlâ, umut kelimesinin dilindeki bıraktığı tadı almasına. Çakal gövdeli bir kartalın, hançerden keskin pençeleriyle, yine can verdi acemi uçuşlu beyaz güvercin. Ah "uçmak", boşuna "cennet" manâsında kullanılmamışsın eski yazıtlarda!

Emin, çoktandır önlerinde duran sofrayı fark etti. Bir iki tabak alarak toparlamaya başladı yerdekileri. Artık sıcağını yitirmiş çaydanlığı da Mirza aldı.

Yine yarı aç, yarı tok bitirdiler bir günü. Birkaç parça yiyecek, nerdeyse hiç dokunulmadan mutfağa bırakıldı.

Kendisine dünyadan daha yaşanası gelen odasına kapandı Mirza. Bu dört duvar onun dört mevsimiydi. Gözleri var mıydı duvarların? Görmüşler miydi ağladığını? Eğer gözleri varsa onunla beraber ağlamışlar mıydı duvarlar? Kullanılmış ev eşyaları satan bir dükkândan aldığı bu eski masa, kaç defa ıslanmıştı gözyaşlarıyla? Kaç şiirin doğumunu görmüştü, kaç şiirin ölümünü? Acaba hangisinin üzerinde daha fazla uyuya kalmıştı Mirza? Bu eski masanın mı, yoksa şu mengene suratlı yatağın mı? Daha rahat hangisiydi?

Çoğu geceler ışığı sabahlara kadar sönmeyen bu oda en mahremiydi onun… En saklı…

"Dili olsaydı." denir ya, işte bir dili olsaydı bu odanın. Mirza'nın diyemediklerini deseydi.

Ya da bu odanın dili olmasın yine de. Hiç konuşmasın. Kimse bilmesin…

Yine en velûd anlarıydı gecenin. Çok olmuştu akrep ile yelkovan gece 03:00'ü göstereli…

Satırlarla yaka parça olacak gücü bulamadı kendinde. Birkaç kitabın sayfasını araladı, taş oldu da yerinden oynamadı sayfalar.

Uzanıverdi sırtüstü yatağına. Ellerini başının altında birleştirip, gözlerini tavanın kirlenmiş beyazlığında kenetledi. O beyazlıkta mavi ve kırmızı şekiller can buluyordu ki ağırlaşan göz kapaklarına yenildi. Birdenbire üzerine anne merhametini örten uyku, bütün çilesini ve hicranını alıp götürdü. Kendisinden küçük çocuklara dalaşmayı yiğitlik sayan dünya, ona dokunamazdı artık. Olabildiğine hafif, tüm duygulardan uzak… Uyudu sonunda.

Masanın üzerinde duran, kareli bir defterden yırtılmış, küçücük kâğıt parçasından haberi yoktu oysa. Haberi yoktu üzerine yazılanlardan ve kimin yazdığından:

"Zor da olsa gül hayata, hem bak öyle zor değil.

Gülmek istedi mi insan, inan olmuyor değil."

"Emin"

2

Bir nehir olmak… Bir nehirle hemhâl olmak, dost olmak… Nasıl hâldir bu?

Yine çekmişti ayakları Mirza'yı, köprünün öbür yakasına. Bir Ekim akşamı, kendisi de kimsesizdi, nehir de… Mirza usul adımlarla nasıl yürüyorsa bir nehrin kenarında; nehir de akıp gidiyordu, yalnız ve usul edasıyla…

Neydi her bulduğu fırsatta onu buraya çeken? Neydi kaşla göz arasında kendini burada bulmasına sebep?

Şehrin yanaklarına son bahar dokunduğundan beri, kimsecikler yoktu gezindiği yerlerde.

Kolları göğüs hizasında bağlı yürüyordu nehrin akış yönüne doğru. Bu akışa yetişemezdi ki ne kadar hızlansa adımları. O yüzden mi ağır ağır akıyordu sular? Adımlarının yavaşlığına uymak mı istiyordu sırlarının tek ortağı bu nehir?

Kaç saatten beridir yürüyordu bu halde, önemsemek istemedi. Duraksadı bir an; nereye ve neye baktığını bilmeden seyretti uzun uzun gözlerinin takıldığı yönü. Çok gerekli bir şeyi izlemediğini biliyordu ama bir saniyesini bile

kaçırmamak ister gibi dikkatli bir izleyişti bu bakış. Bir an için yumsa gözlerini sanki kaybolacaktı her şey.

Gözleri sızlanmaya başlamıştı ki ani bir uyanışla bitiverdi bu dalgın tavır. Ayakta durmaktan ağrıyan bacaklarını dinlendirecek, oturabileceği bir yer bakındı. Her yer ıslaktı, hem de iyice… Etrafına bakındı. Oturmalıydı artık, yağmurun dokunmadığı bir yer bulmalıydı, bulamadı. Her zaman ki çözüm geldi aklına. Paltosunu çıkardı, banklardan birine serdi.

Sadece bir gömlek vardı üzerinde, hava iyice kararmaya başlamıştı, soğuktu.

Üşüyordu, ama yüzü yanıyordu, kulakları yanıyordu. Yine de hissetti üşüdüğünü, aldırmadı.

Cebinden küçük bir not defteri ve bir kalem çıkarttı. Yüzündeki ve kulaklarındaki ateş, bir şeylerin yazılacağına işaretti. Biliyordu bu durumun anlamını.

Bir defa daha seyretti artık güneşi koynuna alan akşamı. Nehrin akışına kulak verdi bir kere daha.

Sonra tüm yoğunluğunu yükledi siyah kapaklı küçük deftere.

Nerden başlamalıydı? Zihnindeki kelimelerden hangi birini yakalamalıydı? Seçemedi.

Galiba, şu an tek yapabileceği, serbest bırakmaktı kelime serçelerini, elbet biri konardı defterin üzerine.

Kalemin yazacağı ilk kelimeyi merak etti. Sadece ilk başlangıç için eliyle usulca hareket ettirdi kalemi. Kalem, şimdi elinde, onun iradesinin dışında dönüyor. Kanatları kelimelerden yaratılmış serçelere uzanıyordu.

Bir 'G' harfi yazdı kalem… Yazacakları henüz belirdi gözlerinin önünde:

"GİTME…"

Ne lüzum vardı böyle bir başlığa? Kim gelmişti ki giden kim olsun?

Belli ki bu yazılan "Git-mek" fiilinin olumsuz şeklini ifade eden bir kelime değildi sadece…

Bu, artık gırtlağına yapışmış son bir nefesin harcandığı ilk yalvarıştı. İlk yakarış…

Bu, gitmeye niyetli bir Sevgili'nin ardı sıra, çâresiz uzanan bir elin çığlığıydı.

Bu, yıllar yılı dizinde uyuduğu bir Gül Yüzlü'nün nazlı gidişini seyrederken, şimdiden can yakmaya başlayan bir hasretin ilk şikâyetiydi.

Bu yalvarışın, yakarışın, bu çığlığın ve habersiz yanmaya başlayan hasret ateşinin anlamını düşünmekten vazgeçti. Sadece yazmalıydı, şart mıydı bir anlamının olması?

Şiire koyacağı son noktayı bilmek istiyordu. Son cümleyi okumak…

Mirza'nın ellerinin durgunlaşmasına kalem aldırmadı bile, devam etti yazmaya:

"GİTME…

Gelmeden, gitmeye mi niyetlisin Gül Yüzlüm…

Vuslatı hiç bilmeden nasibim hasret midir?

Kalemi Gül dalından, Sultanım; inci sözlüm,

Çok mu uzak yolların; vatanım gurbet midir?

Merak etseydin beni, halimi bilmez miydin?

"Artık ağlama" deyip, yüzüme gülmez miydin?

Sevmiyorsun demek ki sevseydin gelmez miydin?

Gelişin muhabbetse, gidişin nefret midir?"

"Mirza"

Altına imzasını attıktan sonra sadece bir defa okudu şiiri, güzeldi ama sebebi neydi? Oturduğu yerden kalktı. Bankın üzerinden aldığı paltosunun cebine apar topar tıkıştırdı defter ve kalemi. Bir kere daha okuyacak cesareti kendinde bulamadı. Neden kaçıyordu? Ney'den kaçıyordu?

Yürüyordu, çıldırmışçasına, kaçarcasına. Nefesi hızlandı, kalbinin hızına yetişemiyordu. Yere çakılmıştı bakışları, sanki yüzünü bir anlığına kaldırsa, gözleri adımlarından başka yöne bir dokunsa, kaçtığı şeylerle göz göze gelecek, dört yanından takip eden iri cüsseli gerçeklerle yüzleşecekti.

Kaçıyordu, bakmadan, görmeden… Gözlerini açmadan kaçıyordu. İtiraf edecek olsa, kendi yazdığı mısralara kızacak, şiirle kavga edecekti.

Akıl işi değildi ki bu… Kendisi yazmıştı o sözcükleri az önce.

İçindeki isim veremediği duygunun kızgınlık olduğuna karar veriyordu ki cebindeki telefonun mesaj sesiyle kendine geldi.

Öylesine titriyordu ki elleri, tuşlara istemsiz ve düzensiz basan parmaklarıyla mesajı zorla açabildi:

"Kardeşim, evdeyim şu an. Geldim, seni bulamadım. Nerdeysen bekle, seni almaya geliyorum…"

Cevap yazmadı. Hem gerek duymadı, hem de tek kelime yazacak kadar tâkât bulamadı kendinde.

Ama nerede bulacaktı Emin bu saatte onu? Gerçi tahmin etmek zor da değildi. Nice akşamlar, hiç sormadan bulmuştu Emin bu nehrin kenarında Mirza'yı.

Neden sonra, cevap yazmak istedi Emin'e. Boşuna aramasını istemedi. Hava iyice kararmış, karanlık bu güne de hükmünü ilan etmişti.

Telefonu çıkardı cebinden tekrar.

"Geliyorum…"

Yazdı sadece… Bu defa Emin'i merakta bırakmanın verdiği telaşla daha hızlandı adımları.

Şehrin ışıkları… ağır ağır ilerlemeye çalışan arabaların farları… Yanından aralıksız geçen insanlar… Birbirine karışan sesler… Kulak tırmalayan hayatın gürültüsü…

Yolu uzundu. Kaldıkları eve epeyce uzaktı nehrin diğer yakası.

Soğuktan buğulaşan nefesi fâsılasız havaya karışıyordu.

Elleri ceplerinde yürüyordu artık yorulduğuna aldırmadan. Sanki öfkesi kabarmış ve bunalmış halde… Farkında olmadan omzuyla çarptığı birkaç kişinin homurdanmalarını duymadı bile.

– Kör müsün arkadaşım?

Ne kadar ironik bir soru… Ne kadar üzerinde düşünülesi bir serzeniş…

İçine düştüğü kuyunun zifiri karanlığından yaşadığı dünyayı dahi göremeyen birine, ne denli yerinde bir ihtar…

Günleri gecelerden ibaret olan, gece yarısından sonra sanki yaşadığını daha bir hisseden bir ihtiyar delikanlıya ne cevapsız ne imkânsız bir bilmece…

Islak ve çamura bulanmış kaldırımlar, caddenin iki tarafında yavaş yavaş kapatılan dükkânlar… Koşuşturan kalabalık… Ve o koşturmacanın içinde elleri cebinde yürüyen yanan ve yakılan, sessiz çığlıklarla ağlayan ve sesi hiç duyulmayan bir yürek… Çatlayan bir zihin…

Duraksadı bir an… Evin sokağını geçmiş miydi? Epeydir buna dikkat etmeden yürüyordu. O anda tam olarak nerede olduğuna bakındı; hayır, yaklaşmıştı ama daha yol vardı. Soğuk soğuk ter damlıyordu alnından. Yüzünü ovaladı elleriyle, yanakları yanıyordu.

Tam yolun karşısına geçmek için arabaların müsaade etmesini bekliyordu ki bir sesle irkilerek arkasına döndü.

– Mirza…

Emin'di bu… Evde duramamış, biraz gezinmek ve Mirza'yı yalnız bırakmamak için çıkmıştı.

Mirza'nın az önce yürüdüğü kaldırımdaydı, karşısından geldiği halde görmemişti onu Mirza… Hemen yanına koştu, sarıldılar.

Ellerini vurdular birbirlerinin omuzlarına. Birkaç saatlik ayrılıktı, ama onlar birbirlerini özleyebilen dostlardı. Menfaatsiz, karşılıksız, beklentisiz, nedensiz, sorgusuz sualsiz bir gönül birliğiydi onları bağlayan.

– Geliyorum diye yazınca, yolda karşılaşırız diye düşündüm. Ama görüyorum ki benimle yürüyecek kadar hâlin yok. Buyur eve gidelim istersen.

Yorgundu Mirza, zihnen, rûhen, bedenen. Ama gönül yâreniyle kol kola biraz yürüme fikrini beğendi.

– Yürüyelim dostum, dedi Mirza. Yürüyelim seninle. Bizim adımlarımız da birbirlerinin dostudur. Bizim yollarımız da birbirine gönülden bağlı… Yürüyelim seninle… Sen ki bu zamana kadar her hâlime âşinâ, bütün sırlarıma nigehbân… Yürüyelim seninle, bıkmadan yorulmadan… Yolumuz uzun… Yolumuz çetin…

Ve giriverdi Emin'in koluna, yorgun yüreğini onun kollarına bırakır gibi…

Varlığına sığınır gibi…

Siyah bir boşluktu şimdi hayat… Adımları birbirine simetrik, yürüdüler.

Suskun kaldılar uzun bir an. Sükûtla yürüdüler. Aslında çok şey söylemekteydi sükût. "Bin haber" taşırdı bir anda, anlayana. Yürüdüler, siyah bir boşlukta kanat çırpan iki beyaz üveyik… Üşüdükçe Emin'in kolunu habire sıkıyordu Mirza. Paltosunun yakalarıyla boynunu biraz olsun örtmeye çalışsa da ne fayda, soğuktu.

Bazen gözlerinin takıldığı ışıklar rahatsız ediyordu. Göz kapakları kısıldıkça kısılıyor, gördükleri matlaşıyordu.

Varlığın içinde puslu bir görüşle yürüyordu şimdi, dostunun kollarında. Değil mi ki yanındaydı her zaman sığınabileceği bu gönül. Değil mi ki bırakmazdı. Ne gerek vardı bu allı morlu hakikat yansımalarını görüp seyretmeye. Görmese dahi gözlerine fer olacak, düşerse kaldıracak bir dostu vardı şimdi kolunda.

Göz görmez de bazen, kulak duyar elbet. Sesler daha cesurdur görüntülerden. Gözünü yumar da insan, kulaklarını kapatmaya gücü yetmez parmaklarının.

Şimdi duyulan efsunlu bir davet, duyanları kendisine dilbeste eden bir ilan…

Şimdi duyulan, "Ezan"…

"Allah var, gam yok!" diyen bir kurtuluş müjdesi…

"İşit ve kurtul!" diyen bir derman çağrısı…

"Her ne varsa gelmesini beklediğin, bu sese kulak ver ki daha fazla beklemeyesin." diye seslenen can bahşeden bir mukaddes esinti…

Ezan, umut kuşlarının tevhid cıvıltılarıyla, binlercesi aynı anda yokluktan varlığa kanat çırpışı…

Ezan, her duyulduğunda kulak asmadan koşturmaya devam eden gönüllere belki de son çağrı…

Ezan, yolunu kaybedenleri her şeye rağmen bırakmak istemeyen, vazgeçemeyen bir merhametin buğulu sesi…

Dâvete icâbet vaktidir şimdi…

Dâvetin Sâhibi'ne adanma, teslim olma, boyun bükme vaktidir şimdi…

Naz demi, niyaz demi, namaz demidir şimdi…

Yolunu değiştirmeli ayaklar…

Akmaya başlamalı mâbedlere, sokaklar…

…

Osmanlı hatırası bir câminin yanından geçiyorlardı ki "Namaza gidelim mi?" dedi Mirza, yüzünde bu sihirli davetle bulduğu umudun tebessümü vardı.

Bir geniş avlu… Yapraklarının üzerinden kaç asır geçmiş iki çınar ağacı…

İpekten kelebekler gibi kulaklara dokunup, gökyüzüne süzülen su sesi…

Sekiz sütunun üzerinde, işlemeli revakların omuzlarında bir kubbenin bürüdüğü şadırvan…

Ortada bir havuz, genişçe ve yüksek… Havuzun merkezinde zülüf zülüf süzülen suyu, katmer güller misali avuçlarından dağıtan, lâle işlemeli mermer bir su lülesi…

Havuzun üzerindeki rik'a hattıyla yazılmış Osmanlıca kitâbe dikkatini çekti Mirza'nın. Kollarını sıvarken gözleri yazılardaydı.

Cansız bir lambanın sunabildiği aydınlık okumasını zorlaştırıyordu.

Geçen zamanın artık iyice yıprattığı harfleri tam manasıyla seçebilmek neredeyse mümkün değildi. Üzerinde durmadı.

Üç yudum su aldı ağzına Mirza, dili çözülsün diye, hiç söylenmemiş sözler söyleyebilsin diye.

Üç defa yüzünü yıkadı, gözyaşıyla her gece ıslanan yanakları huzura ersin diye. Yüzündeki bu hüzün ve çâresizlik akıp gitsin diye.

Üç defa kollarını yıkadı, demir soğukluğundaki suya ve dondurucu geceye rağmen, koynunda olgunlaşacağı sevdanın yükünü, çilesini, derdini, hasretini taşıyabilmek için kollarına can gelsin diye.

Şimdi boynu büyük, yüzü yerde sağ adımını atıyordu bu çâre kapısının eşiğinden içeri. Üzerine ayetler işlenmiş, tabaklanmış kalın deri örtüyü araladı edeple.

Gül kokusu… Genzinden itibaren bütün varlığını saran bir gül kokusu…

Bütün dertlerini tek bir esintiyle savuran, dağıtan gül kokusu…

Uzun zamandır ilk defa bu kadar derinden, bu kadar içten nefes aldı tüm gücüyle. Gönlündeki derman bilmez yaralara işlemeliydi bu sarhoş eden koku. En derinlerdeki sırlarına nüfuz etmeliydi. Gül kokusu, aklını başından alan veya aksine, aklını başına getiren bir gül kokusu…

Mavi bir âleme girmişti sanki. Masmavi çiniler sarmıştı etrafını. Üzeri kırmızı karanfil motifleriyle bezenmiş mavi çiniler…

Ne derin bir huzur, ne hoş bir esinti… Mavinin saltanatı, kırmızının mavi ile sarmaş dolaş sevdâsı… Yemyeşil yaprakları sonra kırmızı karanfillerin…

Derin kemerlerle taş duvarların sinesine gömülmüş pencereler…

Duada titreyen eller misali, kavisli pencereler…

Dışarıdan yansıyan aydınlığı değil de sanki kendi nurunu dağıtan pencereler…

Avizeler… En âsûde gecelerden mâbedin bağrına inivermiş birer yıldız…

Gökyüzünden sıyrılıp, her akşam vakti bu kubbenin altında doğmaya karar vermiş dolunay, avizeler…

Sağ taraftaki duvarda boylu boyunca bir "Vâv" harfi selâmladı Mirza'yı.

Vâv… Asırlardır yolu düşen herkese "buyur" diyen bu mâbed, vakıf olarak bağışlandı mânâsına…

Vâv… Ana rahminde bütün mâsivâdan habersiz bir bebeğin iki büklüm duruşu…

Vâv… Secdede bir insanın, âciz eğilişini, celî-sülüs bir sanatla zamana işleyen mühür…

Sonra kubbe… Koynunda diz çökmüş dertli sîneleri çepeçevre sarmalayan, kucaklayan, umuttan bir kundağın sıcaklığında derleyen, toplayan…

Bütün âlemden geniş, dünyadan ferâh ve yaşanası bir hayat kubbe…

Kâinâtın, bir avuçluk özeti, tüm varlığın bir noktada sabitlenmiş sûreti, kubbe…

Ayrılıkları, farklılıkları bir havanda eriten, her dargını yoldaş eden, her kırgına teselli veren sonsuz bir gönül, kubbe…

Emin'le yan yana durdu Rahmeti Sonsuz'un dergâhına.

Berâber kıyâm ettiler, Umut Kıblegâhına.

Bir iftitahla yükseldi elleri kulaklarına. Bir "açılışla" ferahladı şimdi yüreği.

Bir "açılışla" kalktı gözlerinden sis perdesi.

Bir "açılışla" açıldı dili. Açıldı her çilenin pas tutmuş kilitleri.

Besmeleyle unuttu bütün mâsivâyı.

Besmeleyle kanatlandı can bülbülü.

Bütün isimlerden öte O'nun ismiyle…

O'nun merhametiyle…

El bağladı, "Ellerim çâresizlikle bağlıdır." dercesine.

Dil bağladı, "Dilim, ancak Senin Kudretinle çözülür." dercesine.

Ve selâm… Sağ tarafına selâm… Beklenen bir Yâr'e Selâm…

Yanı başında şimdi seyrettiği Gülzâre Selâm… Sol tarafına Selâm…

Bir duâ… Gözyaşıyla sırılsıklam bir duâ… Yüzü neredeyse yere değmekte şimdi…

Bir duâ… Her çileyi bir anda unutturan Makâm'a duâ…

Açılan ellere rahmet çiçekleri bırakan Sultân'a duâ…

Bunlar Mirza'nın gözyaşları değil… Şimdi ağlayanın ta kendisi, duâ…

Bilenler bilip geçti, bilmeyenler bakıp geçti bu sızlayan gencin yanından.

Yerinden kalkmaya dermânı kalmamıştı Mirza'nın. Yine Emin'di ellerinden tutup kaldıran.

Emin bu hüzünlerin sebebini bilmese de sustu hiç sorgulamadan.

Şimdi kollarında cansız bir ceset taşıyordu. Yürüyor gibi görünse de Mirza, adımlarını hissetmiyor, dostunun peşinden sürükleniyordu.

Ve kapısı açıldı yine mütevazı yuvanın… Yorulmuşlardı.

Pes demişti ayaklar, üşümüştü zayıf vücutlar.

Ümitsiz bir bekleyiştendi birinin yorgunluğu; bir diğerini yoran hiçbir şey yapamamak, çâre olamamaktı.

Odasına geçti Mirza. Paltosunu çıkarıp, sağ yanı üzerine uzandı yatağa. Sağ eli yüzünün altında… Karşı koyamadığı

bir ağlama isteği doldurdu özünü, fakat artık tahammülü yoktu. Yöneldiği makamdan yudumladığı umutları şimdi tüm ruhuyla duymak istiyor, yeni yeni avuçlarında ışkın veren sabır çiçeklerini gözyaşıyla ıslatıp, hüzünle savurmaktan korkuyordu.

Ağlamadı. Gözyaşlarına rest çekebildi bu defa.

Bu dört duvar, bu bir karış oda, bu denli bir ümidin kokusunu en son ne zaman duymuştu kim bilir?

Hâlâ saçlarında dolaşıyordu birkaç saat evvel yüreğini lerzeye getiren gül kokusu.

Hayır, bu kokuyu odasından ve hayatından kovamazdı, kovmamalıydı. Ağlamadı.

Artık matlaşan, cansızlaşan, ama defalarca doğrulmaya çalışan zehir zemberek hislere ehemmiyet vermiyor, kum fırtınası sanıp da tutulduğu bu evhâmın, bir tek tebessümle dağılacağını biliyordu.

Yumdu gözlerini huzurla. Gölgesi gibi peşi sıra eve getirdiği, odasına buyur ettiği gül kokusunu çekti güle hasret hücrelerine.

Yumdu gözlerini. Umudun koynunda ısınmıştı şimdi buza kesmiş ayakları.

Isınmıştı şimdi soğuk suratlı ayrılıkla sonbahar ayazına yenik düşmüş duyguları.

Ferâh bir uykuydu bu. Uzun bir bekleyişten sonra…

Başka bir nefes vardı uykunun bahçelerinde bu gece. Başka bir hayat tülleniyordu düşler ikliminde.

Ama ne?

Aşkla Dokun Hayata

Hayata aşkla dokunmak için sürprizlerimiz sizi facebook sayfamızda bekliyor.

facebook.com/
askladokunhayata

Gülsima Ağlama Ne Olursun

FERHAD FÂNİ

"İnsan aşkı arar, aşk insanı bulur." diyen Ferhat Fani, "Gülsima Ağlama Ne Olursun" adlı kitabında okuyucuyu bekleyiş, hüzün, vuslat ve veda duygularının eşlik ettiği büyük bir aşkın tanıklığına ortak ediyor.

Ağla G
Ne Ol

FERHA

Uzlethanesinde kırk asırlı
lokma, bir hırkayla ömür t

Hasretin beşiğinde tüm va
kundaklanmış bir çocuk…

Kadim sevdaların son ema
âşıkların son mirasçısı…

Mirza… Ve aşkı Gülsima…

"Gülsima Ağlama Ne Olur
başkahramanı Mirza'nın ö
ayrılığı, vuslatı ve insanı b
bunların da ötesinde her
'kendinizi' okuyacağınız bi

www.hayatyayinlari.com

9 786051 511238

₺18

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari